

Diamant Róbertné Kislány Korában

Ez az a bizonyos porcelánfejű baba, amit a magyar rendőr a bevasonírozás előtt azzal vett el tőlem, hogy 'arra már nem lesz úgyszem szüksége'. Apám nem volt már katonaköteles korban, így csak 1940-ben volt munkaszolgálatos Szolnok-Abonyban két vagy három hónapig. Aztán hazajött, és 1944-ben együtt kerültünk a gettóba. A gettóban nem lakásban, hanem az árkádok alatt laktunk. Szegeden a zsinagóga körül volt a gettó. Arra határozottan emlékszem, hogy éjszaka mondták meg, hogy kiűrik a gettót. Ez nem bejelentésként hangzott el, hanem szájról szájra terjedt, és a templomba beszállásoltakkal kezdték a kiűrtést. Előbb a Sportpályára vittek egy csomó embert, aztán áthajtottak mindenkit a téglagyárba, ahol sokáig voltunk. Ebben az időben Szegeden kétezer-kétezer-ötszáz zsidó élt, de a téglagyárba körülbelül ötezer zsidót gyűjtöttek össze. A többieket a Szeged környéki falvakból. A téglagyárból kivettek bennünket a Szeged Rókusi

pályaudvarra. Személyi motozást hajtottak végre, és mindent, ami értékes volt, elvettek tőlünk. Többek között a porcelánfejű babámat is elvették, pedig az egyik rendőr, miután megvizsgálta, mondta, hogy nincs benne semmi. Erre a magyar rendőrparancsnok megjegyezte, hogy 'nem lesz neki már arra szüksége'. Borzasztóan el voltam keseredve emiatt. A háború után, amikor mindenkinek igazolnia kellett, mit tett vagy nem tett a háború alatt, mi elmondtuk, hogy miként viselkedett ez a rendőrparancsnok, és én még külön elmondtam, mit mondott nekem. Ekkor eljött hozzánk a felesége könyörögni, hogy vonjuk vissza a vallomásunkat, de persze erre nem voltunk hajlandók.